

и меча му не стана кръстъ
на непознатия баща надъ гроба.
Затуй сега е тукъ самотенъ,
и щомъ възстане първи день,
той — на горитъ царъ страхотенъ —
ще бжде умъртвенъ.

Сега на столъ камененъ седналъ,
глава на ржцетъ опира,
ни клекналъ е, нито е седналъ
и въ мисли утеха той дири.
И облаци както по лунния ликъ
минаватъ, душа въ тѣхъ загрѣща за мигъ
и мисль следъ мисль умира.

«Баща — съперникъ, врагъ — синътъ!
На моята девойка прелѣстителъ!
Не го познавамъ! — Въ топла грѣдь
забива меча отмѣстителъ . . .
Защо баща ми ме изгони
и станахъ царъ на лесовѣтъ?
Дали грѣха денѣтъ ми сетенъ
отъ моята душа ще срони?
Грѣхътъ?! — Какво ли съмъ сгрѣшилъ?
Ахъ, на живота срѣдъ съна
подмаменъ, може би, съмъ билъ
отъ непростимата вина.
И щомъ не съмъ отъ воля зла подбуденъ,
защо наказватъ ме съсъ смъртъ? . . .
Завинаги отъ свѣтъ прокуденъ . . .
Завинаги? . . .» Отъ глуха грѣдь
откъснатиятъ гласъ замира,
въ стенитъ тъмни чупи мощъ;
тамъ сѣнки призрачни простира
дълбоката и страшна нощъ.
Новъ сънъ затворникътъ сподиря.